

Arrest

nr. 60 752 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

'Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Suharekë en bent u Kosovaars staatsburger.

Acht jaar geleden kwam het tot een ruzie tussen uw vader en een buur, N. M. (...), over een stuk grond naast jullie huis. Beiden beweerden eigenaar te zijn van het stuk grond. Uw moeder had de ruzie gehoord en snelde naar buiten, maar werd door de buurman geslagen. Hierop pakte N. (...) een houten stok en sloeg ermee op uw vader. Toegesnelde bureu konden hem stoppen, maar hij bedreigde uw vader en jullie familie met de dood. Dit hield in dat wanneer u of uw broers achttien jaar werden, jullie ook vermoord konden worden. Uw vader voelde zich niet meer veilig en besloot te vluchten.

Drie jaar geleden volgde uw oudste broer, die toen ook achttien geworden was, zijn voorbeeld. Ondertussen had uw buurman zijn broer vermoord en werd hij opgesloten in de gevangenis. Ondanks het feit dat N. (...) gevangen zat, werd u sinds uw zeventiende regelmatig bedreigd en geslagen, zelfs

éénmalig met een mes verwond, wanneer u van uw werk kwam. U kende de daders niet, maar omdat u met niemand problemen had, behalve met N. (...), dacht u dat het familie van N. (...) moest zijn die door hem gecontacteerd was.

U durfde geen aangifte te doen omdat u schrik had dat het erger zou worden.

Vlak voor uwkomst naar België hoorde u van een vriend dat u door familieleden van N. (...) met de dood werd bedreigd. Die vriend had het van een vriend vernomen die het op zijn beurt op café had gehoord van N.(...)'s familieleden.

Omdat u schrik had vermoord te worden door hen, besloot u Kosovo te verlaten. Na een reis van een week, kwam u aan in België.

Op 21 september 2010 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw geboorteakte neer, uitgereikt in Suharekë op 12 maart 2009.'

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

'Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Kosovo verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de door u aangenomen houding de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig op de helling zet.

Zo werd u sinds uw zeventiende, i.e. ergens in de loop van 2006 of 2007, telkens u van uw werk kwam bedreigd en zelfs éénmaal – toen was u ongeveer achttien – met een mes verwond. Toen reeds werd u met de dood bedreigd (CGVS, p. 11).

Toch bleef u gewoon in hetzelfde restaurant als ober voortwerken tot ongeveer een maand voor uw vertrek in 2010 (CGVS, p. 4-5).

U wijzigde in functie van uw persoonlijke veiligheid enkel uw uurrooster (CGVS, p. 11), hetgeen, gezien uw (publieke) functie als ober, met het oog op het voorkomen van problemen een weinig fundamentele gedragswijziging is.

U wachtte minstens drie jaar na de start van de bedreigingen aan uw adres alvorens uw land te verlaten.

Uw houding, i.e. het feit dat u ondanks heel ernstige doodsb bedreigingen jarenlang normaal door bleef werken (CGVS, p. 11), ondermijnt dan ook fundamenteel de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging of het door u beweerde bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u niet het geld had om eerder te vluchten (CGVS, p. 12), doet hieraan geen afbreuk, gezien u, zoals reeds aangehaald, ondanks doodsb bedreigingen jarenlang op dezelfde plaats in het openbaar bleef werken.

Zelfs al kan er aan uw vrees geloof gehecht worden, dan nog heeft u niet aangetoond dat u als gevolg van de door u beweerde problemen of eventuele problemen in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Uw uitleg hiervoor – de politie zou hiertegen niets kunnen doen, de politie zou u niet voortdurend bescherming kunnen aanbieden en de situatie zou enkel verergeren indien u een klacht indient (CGVS, p. 10-12) – zijn niet afdoende ter verantwoording van uw nalatigheid.

De autoriteiten kunnen immers niet optreden als ze van criminele feiten niet op de hoogte worden gesteld. In dit verband kan er nog gewezen worden op het feit dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden.

Dat het zinvol is om bij de Kosovaarse politie en autoriteiten klacht in te dienen, blijkt bovendien uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie.

Volgens deze informatie onderneemt de politie anno 2011 in Kosovo wel degelijk actie wanneer ze van misdrijven op de hoogte wordt gesteld.

Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden.

Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en de verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht.

Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organisation for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren.

Ik meen ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Er dient tot slot opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput, hetgeen u, zoals hierboven reeds bleek, nagelaten heeft te doen.

Ten slotte merkte u nog op dat u Kosovo heeft verlaten omdat u daar niet goed verdiende (CGVS, p. 13).

Dit is echter een probleem van louter economische aard dat bijgevolg geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin houdt dit probleem verband met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboorteakte bevestigt enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt door mij evenwel niet getwijfeld.'

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift vooreerst een schending op van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, bij gebrek aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende is gemotiveerd door middel van niet bewezen veronderstellingen.

Verzoeker verwijst naar de elementen in zijn feitenrelaas en stelt dat hieruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van het Verdrag van Genève.

Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker op basis van onjuiste motieven, onvolledige gegevens en een overdreven summier onderzoek ter plaatse besloten dat hij het bewijs niet levert te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal enkel uitgaat van veronderstellingen en een eigen interpretatie geeft die niet gesteund wordt door objectieve gegevens.

Verzoeker stelt wel degelijk te vrezen voor zijn leven; hij wijst erop dat hij zowel de familie van N. vreest, als de autoriteiten die hem omwille van landverraad viseren.

Verzoeker poneert dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en dat het Commissariaat-generaal "de regels van behoorlijk bestuur" geschonden heeft door zijn dossier onvoldoende te onderzoeken.

Verzoeker stelt verder dat het gegeven dat hij nog verschillende jaren in Kosovo is blijven wonen, niet wegneemt dat hij er wel degelijk doodsb bedreigingen ontvangen heeft.

Verzoeker verklaart ook dat het feit dat hij gewacht heeft tot zijn meerderjarigheid om zijn land te ontvluchten, niet betekent dat zijn geloofwaardigheid in twijfel dient te worden getrokken.

Waar de commissaris-generaal stelt dat hij onvoldoende inspanningen heeft gedaan om hulp te zoeken bij de autoriteiten, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal uitgaat van een algemene situatie zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar zijn specifiek geval en naar de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie.

Na de laatste doodsb bedreiging, zo stelt verzoeker, is hij zo snel mogelijk gevlucht en hij benadrukt dat het dan ook logisch was dat hij niet doende was met het verzamelen van bewijzen, maar wel zijn leven probeerde veilig te stellen.

Verzoeker laat gelden dat het niet juist is van de commissaris-generaal om te stellen dat de politie in Kosovo haar werk wel zal doen: dit stemt volgens hem niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker haalt aan dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat hij geen gegronde vrees heeft om vervolgd te worden bij terugkeer. Het is volgens hem minstens aangewezen om verder onderzoek te doen uitvoeren door de Belgische autoriteiten gezien zijn verklaringen volgens hem immers uit hun context werden gehaald en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd.

Verzoeker voert verder de schending van de motiveringsplicht aan.

Hij stelt nogmaals dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing kort motiveert zonder enig verder onderzoek te hebben ingesteld.

Het Commissariaat-generaal vermoedt volgens hem feitelijkheden zonder deze op grondige wijze te onderzoeken en stelt, zonder concrete bewijzen of elementen, dat getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Verzoeker herhaalt dat onvoldoende onderzoek verricht werd en dat de gevolgtrekking van ongeloofwaardigheid lichtzinnig tot stand kwam.

Verzoeker herhaalt dat het feit dat hij niet eerder is gevlucht, niets afdoet aan de ernst van de bedreigingen en aan de concrete vrees voor zijn leven. Na de laatste doodsbedreiging, en van zodra hij in de mogelijkheid was, is hij gevlucht.

Het Commissariaat-generaal kan volgens hem ook niet weten of de plaatselijke autoriteiten hem wel voldoende zouden kunnen beschermen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet enkel gemotiveerd is op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, maar er tevens geen duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak werd gevoerd.

De bestreden beslissing is volgens verzoeker genomen met machtsoverschrijding en maakt een schending uit van de motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat volgens verzoeker geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd. Ze steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven zodat ze volgens hem niet naar recht is gemotiveerd.

Verzoeker werpt nog op dat er niet verder werd ingegaan op zijn problemen met N. die geleid hebben tot zijn vlucht.

Verzoeker beroept zich verder op een schending van de artikelen 3 en 14 EVRM.

Hij stelt dat hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten wat volgens hem *“neerkomt op het feit dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid”* (zie het verzoekschrift, p. 8) niettegenstaande de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Hij voert aan dat hij *“door zijn land te ontvluchten eveneens blootgesteld is aan represailles bij eventuele terugkeer”* (zie het verzoekschrift, p. 8) gezien het leger immers nog steeds op zoek naar hem is en er niet voor zal terugdeinzen om geweld te gebruiken tegen hem bij zijn terugkeer.

Hij verklaart dat een gedwongen terugkeer een regelrechte bedreiging inhoudt voor zijn leven.

Verzoeker haalt een schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Hij stelt dat het duidelijk is dat hij bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven gegrond is en dat van veiligheid *“geen enkele sprake”* is en hij zal worden blootgesteld aan *“represailles wegens landverraad”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Hij stelt dat hij indien hij gedwongen wordt om terug naar Kosovo te keren, hij aldaar geen enkele bron van inkomsten heeft en hij zelfs niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Verder, zo stelt hij, is het voor hem quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij er bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Hij voert ook nog aan dat hij inmiddels een band in België opgebouwd heeft en zich geïntegreerd heeft in de maatschappij.

Verzoeker verwijst ten slotte nog naar humanitaire gronden. Hij stelt dat hij alle banden verbroken heeft in zijn voormalig thuisland en dat hij riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en vermoord door de familie van N. terwijl hij hier reeds enkele maanden verblijft en een nieuw leven heeft opgebouwd. Indien zijn beroep *“niet ongegrond zou verklaard worden, zou dit een humanitair onrecht uitmaken”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoeker vraagt (zie het verzoekschrift, p. 10) *“de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, gewezen door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 22.02.2011 te vernietigen (sic)”*.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker aangevoerde schending van “de regels van behoorlijk bestuur” niet dienstig kan worden ingeroepen.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker de rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

De omschrijving “beginsel van behoorlijk bestuur” in casu is te vaag; verzoeker laat na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.5. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.6. De Raad volgt verzoeker niet in zijn stelling dat de commissaris-generaal op basis van “onvoldedige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend” (zie verzoekschrift, p. 3).

Vooreerst dient te worden herhaald dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

Het is dus geenszins de taak van de commissaris-generaal *“om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij terugkeer”*, zoals het verzoekschrift (zie p. 6) - verkeerdelijk- voorhoudt, noch is het de taak van de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal niet kan worden verweten, op basis van de hem voorliggende informatie, te hebben besloten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker.

Uit verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 27 januari 2011, p. 11) blijkt dat hij, geboren in oktober 1989, reeds sinds zijn zeventiende leeftijdsjaar werd bedreigd. Vastgesteld wordt dat verzoeker desondanks nog minstens drie jaar na de aanvang van de bedreigingen als ober -in volle openbaarheid-, in hetzelfde restaurant bleef verder werken, en dit tot ongeveer een maand vóór zijn vertrek. Deze handelwijze ondergraaft volledig zijn geloofwaardigheid omtrent zijn voorgehouden vrees voor vervolging of zijn voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen elementen bevat die deze ongeloofwaardige houding verklaren waardoor de ongeloofwaardigheid staande blijft.

Verzoekers bewering dat hij gewacht heeft tot zijn meerderjarigheid om zijn land te verlaten, snijdt geen hout; verzoeker legt niet uit waarom hij twee jaar en elf maanden wachtte na zijn meerderjarigheid - indien deze valt op achttienjarige leeftijd- of een paar maand vóór hij eenentwintig werd -indien de meerderjarigheid valt op eenentwintig-, om aan de voorgehouden dreiging te ontkomen.

In ieder geval doet zijn talmen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vervolging.

De Raad ziet ook niet in op welke manier, zoals in het verzoekschrift gesteld wordt (zie p. 3,4) de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op *‘niet bewezen veronderstellingen’* en uitgaat van een *‘eigen interpretatie die niet gesteund worden door objectieve gegevens’*, nu de verklaringen van verzoeker duidelijk staan weergegeven in het verhoorverslag.

Verzoeker leent zich tot beweringen waarbij hij nalaat ook maar enig element aan te halen om deze te verklaren of te staven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het -meerdere malen- aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat het herhaald louter aanhalen op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees ook reëel is. Deze vrees dient immers steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Louter verwijzen naar elementen uit het asielrelaas, veelvuldig poneren dat hier uit duidelijk de gegronde vrees voor vervolging blijkt en zich beperken tot het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal volstaat niet.

2.7. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om tegen de bedreigingen bescherming te bekomen van de autoriteiten van zijn land.

Hij ging niet naar de politie, diende geen klacht in bij de ombudsdienst, probeerde geen hulp in te roepen van een internationale organisatie zoals Kfor, noch stapte hij naar de rechtbank om het geschil te laten beslechten (zie het verhoorverslag van 27 januari 2011, p. 10).

Zijn uitleg dat de politie toch geen bescherming zou kunnen bieden en de situatie zou verergeren na het indienen van een klacht, wordt niet aanvaard. Inderdaad zijn dit blote beweringen en veronderstellingen die niet bij machte zijn om aannemelijk te maken dat verzoeker geen bescherming kon krijgen of dat de overheden daartoe onwillig waren. De autoriteiten kunnen inderdaad geen bescherming bieden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van de problemen. Het Commissariaat-generaal verwijst in dit opzicht terecht naar de recente informatie in haar bezit, waaruit blijkt dat het zinvol is om bij de Kosovaarse politie en autoriteiten klacht in te dienen.

Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat *'het niet correct is te stellen dat de politie in Kosovo haar werk wel zal doen. Dit strookt niet met de werkelijkheid in casu.'* (zie verzoekschrift, p. 6). Opnieuw beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van de beslissingen van de commissaris-generaal, zonder dit te onderbouwen met concrete gegevens of argumenten.

Ook de uitleg van verzoeker waarom hij tevens naliët bescherming te zoeken bij andere -hogere-overheidsinstanties of organisaties, overtuigt niet. Op de vraag (zie het voormeld verhoorverslag, p. 10) waarom hij nooit naar de ombudsdienst is geweest om klacht in te dienen, antwoordde hij *"Nee, want de politie kon niets doen"*. Verzoeker verklaarde (zie het voormeld verhoorverslag, p. 10) geen beroep te hebben gedaan op een internationale organisatie want *"die hielden zich niet met zo een kleine dingen bezig"*. Wat betreft het feit dat hij zich niet naar de rechtbank heeft begeven antwoordde hij (zie het voormeld verhoorverslag, p. 10) *"Het is geweten waar de grond van iedereen is en waar de grenzen zijn, dat staat allemaal op papier, maar voor een rechtbank brengen gaat niets oplossen, het ligt gewoon aan die mensen dat zij hun goesting doen."* (zie verhoorverslag CGVS p. 10).

Deze verklaringen sussen misschien verzoeker voor zijn nalatigheden maar betekenen geen aanvaardbare uitleg om de afwezigheid van zijn vraag om hulp bij zijn nationale overheden te rechtvaardigen.

2.8. Het verzoekschrift poneert dat de beslissing is genomen met machtsoverschrijding, gezien ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag.

De motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, worden erin opgesomd. Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze motivering, maakt geen machtsoverschrijding uit.

Bovendien is er geen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet zoals verzoeker stelt gezien de bestreden beslissing niet genomen werd op grond van voormeld wetsartikel maar op grond van van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat het verbod van discriminatie inhoudt, merkt de Raad op dat verzoeker niet preciseert op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Verzoeker kan zich dus niet dienstig op de schending van dit artikel beroepen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 2.13.

De opwerping van verzoeker in het verzoekschrift (zie p. 8) een *'bevel te hebben gekregen om het grondgebied te verlaten'* is totaal onjuist. Aan verzoeker werd door de commissaris-generaal de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire bescherming geweigerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker pas voor het eerst in zijn verzoekschrift melding maakt van zijn vrees voor represailles door de Kosovaarse autoriteiten waardoor dit argument elke geloofwaardigheid mist.

2.10. De verwijzing in het verzoekschrift naar artikel 5 en 8 EVRM is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder uitspraak te doen over een verwijderingsmaatregel of burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgung, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

2.11. De Raad benadrukt dat hij over een gebonden bevoegdheid beschikt; de vraag in het verzoekschrift (zie p. 10) om de beslissing "*op basis van humanitaire gronden te vernietigen*" valt daar buiten.

2.12. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verschillende keren opwerpt dat zijn dossier nader had moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat hij vooreerst niet aangeeft op welke punten dit dient te gebeuren.

Artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2, §1, 1° van voormelde wet bedoelde bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een substantiële onregelmatigheid, noch dat er essentiële elementen ontbreken die de Raad in de onmogelijkheid stellen om tot een inhoudelijk oordeel te komen over de grond van de zaak.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing geen substantiële onregelmatigheid bevat, noch dat hem wezenlijke elementen ontbreken om over de zaak te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE